YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

21 päivänä maaliskuuta 2001 *

Asiassa T-206/99,

Métropole télévision SA, kotipaikka Pariisi (Ranska), edustajanaan asianajaja D. Théophile, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään K. Wiedner ja B. Mongin, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan komission 29.6.1999 tekemän päätöksen, jolla hylättiin Métropole télévisionin 5.12.1997 tekemä kantelu,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Tiili sekä tuomarit R. M. Moura Ramos ja P. Mengozzi,

kirjaaja: G. Herzig,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 27.9.2000 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Riidan perustana olevat tosiseikat

1 Union européenne de radio-télévision (jäljempänä UER) on voittoa tavoittelematon radio- ja televisioalan organisaatioiden ammatillinen liitto, joka on perustettu vuonna 1950 ja jonka kotipaikka on Geneve (Sveitsi). Sen sääntöjen,

sellaisina kuin ne ovat muutettuina 3.7.1992, 2 artiklan mukaisesti UER:n tavoitteena on edustaa sen jäsenten intressejä, jotka koskevat ohjelmia sekä oikeudellisia, teknisiä ja muita kysymyksiä ja erityisesti edistää radio- ja televisio-ohjelmien vaihtoa kaikin keinoin — esimerkiksi Eurovision ja Euroradion avulla — sekä edistää kaikkia muitakin yhteistyömuotoja sen jäsenten välillä ja muiden yleisradio-organisaatioiden tai niiden ryhmittymien kanssa sekä avustaa sen aktiivijäseniä kaikenlaisissa neuvotteluissa tai neuvotella itse niiden pyynnöstä niiden lukuun.

2 UER:n sääntöjä oli muutettu jo 9.2.1988 "Eurovision jäsenmäärän rajoittamiseksi sen tavoitteiden ja toimintatapojen mukaisesti", ja sen jäsenet määriteltiin yleisradioiden erityisryhmäksi.

3 Sääntöjen 3 artiklassa, sellaisena kuin se on 3.7.1992 annetussa muodossaan, todetaan seuraavaa:

"1 § UER:ssä on kahdenlaisia jäseniä:

— aktiivijäseniä ja

— liitännäisjäseniä.

— —

3 § UER:n aktiivijäseniä voivat olla Kansainvälisen teleliiton (ITU:n) eurooppalaisella yleisradiolähetysalueella, joka on määritelty televiestinnästä tehdyn kansainvälisen yleissopimuksen liitteenä olevassa radioliikenteestä annetussa asetuksessa, sijaitsevien jäsenvaltioiden yleisradio-organisaatiot tai tällaisten organisaatioiden ryhmittymät; nämä organisaatiot tai niiden ryhmittymät tuottavat kyseisessä jäsenvaltiossa toimivaltaisten viranomaisten myöntämän luvan perusteella merkittävät kansalliset yleisradiopalvelut ja lisäksi osoittavat, että ne täyttävät kaikki seuraavat edellytykset:

a) niillä on velvoite saavuttaa kyseisen maan kaikki asukkaat ja jos ne jo saavuttavat ainakin olennaisen osan väestöstä, niiden on tehtävä kaikkensa, jotta ne saavuttaisivat sen kokonaisuudessaan tietyn ajan kuluttua;

b) niillä on velvoite varmistaa, minkä ne todellisuudessa myös tekevät, kaikille väestöryhmille tarkoitettu vaihteleva ja tasapainoinen ohjelmisto, joka sisältää yleisön eri erityisryhmille tai vähemmistöille suunnatun asiaankuuluvan ohjelmisto-osuuden lähetysten katselija- ja kuuntelijalukujen ja kustannusten välisestä suhteesta riippumatta;

c) niiden on tuotettava itse olennainen osa lähetetyistä ohjelmista tai annettava se jonkin muun tuotettavaksi siten, että ne itse valvovat ohjelmien sisältöä."

4 Sääntöjen 6 artiklassa, sellaisena kuin se on 3.7.1992 annetussa muodossaan, todetaan seuraavaa:

"1 § Hallitus voi päättää, että jäsen, joka ei täytä enää 3 artiklassa määrättyjä edellytyksiä, ei kuulu enää UER:ään. Tätä päätöstä sovelletaan välittö-

mästi. Päätös on vahvistettava seuraavassa yleiskokouksessa vähintään kolmen neljäsosan enemmistöllä niistä äänistä, jotka kokouksessa läsnäolevat henkilöt voivat antaa, jos sellaiset jäsenet, joilla on yhteensä vähintään kolme neljäsosaa UER:n kokonaisäänimäärästä, ovat kokouksessa läsnä tai edustettuina.

Tätä ei sovelleta kuitenkaan sellaisiin jäseniin, jotka eivät 1.3.1988 täyttäneet kaikkia 3 artiklan [3] kohdassa (joka tuli voimaan samana päivänä) mainittuja edellytyksiä. Tällaisten jäsenten osalta ovat voimassa edelleen 3 artiklassa, sellaisena kuin se oli aikaisemmassa muodossaan, mainitut liittymisedellytykset.

— — "

5 UER:n aktiivijäsenten välinen ohjelmavaihto tapahtuu pääasiallisesti Eurovision kautta. Se on perustettu vuonna 1954 ja se toteuttaa olennaisen osan UER:n tavoitteista. Sääntöjen 3 artiklan 6 kohdassa, sellaisena kuin se on 3.7.1992 annetussa sanamuodossaan, todetaan seuraavaa: "Eurovisio on UER:n järjestämä ja koordinoima televisio-ohjelmien vaihtojärjestelmä, joka perustuu jäsenten sitoumukseen tarjota toisilleen vastavuoroisesti — — niiden alueella järjestettyjä urheilu- ja kulttuuritapahtumia koskevia aineistojaan siltä osin kuin ne mahdollisesti kiinnostavat muita Eurovision jäseniä varmistaen näin yhdessä korkealaatuisen palvelun niiden kansallisen katsojakunnan kullakin alueella." Eurovision jäseniä ovat UER:n aktiivijäsenet sekä tämän aktiivijäsenten yhteenliittymät. Kaikki UER:n aktiivijäsenet voivat osallistua järjestelmään, jossa hankitaan yhteisesti ja jaetaan kansainvälisten urheilutapahtumien Eurovisio-oikeuksiksi kutsutut televisiointioikeudet (sekä niihin liittyvät kustannukset).

6 UER:n ja Eurovision palvelut oli varattu 1.3.1988 asti ainoastaan niiden omille jäsenille. Vuonna 1988 tehdyssä tarkistuksessa 3 artiklaan lisättiin kuitenkin uusi

kohta (6 kohta), jossa määrättiin liitännäisjäsenten sekä muiden kuin UER:n jäsenten sopimukseen perustuvasta mahdollisuudesta osallistua Eurovision toimintaan.

7 Screensport-nimisen yhtiön 17.12.1987 tekemän kantelun johdosta komissio tutki tätä urheilutapahtumien televisiointioikeuksien yhteistä ostojärjestelmää ja jakojärjestelmää koskevien sääntöjen yhteensoveltuvuutta EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan (josta on tullut EY 81 artikla) kanssa. Kantelu koski erityisesti sitä, että UER ja sen jäsenet kieltäytyivät myöntämästä urheilutapahtumia koskevia alilisenssejä. Komissio lähetti UER:lle 12.12.1988 väitetiedoksiannon niiden sääntöjen osalta, jotka koskivat urheilutapahtumien televisiointioikeuksien hankkimista ja käyttämistä Eurovisio-järjestelmässä; nämä oikeudet ovat yleensä yksinoikeuksia. Komissio ilmoitti olevansa valmis myöntämään edellä mainituille säännöille poikkeusluvan sillä edellytyksellä, että niissä asetettava velvollisuus myöntää alilisenssejä muille kuin jäsenille kattaa merkittävän osan kyseessä olevista televisiointioikeuksista ja että alilisenssiin liittyvät ehdot ovat kohtuullisia.

8 UER ilmoitti 3.4.1989 komissiolle ne sääntöjensä määräykset ja muut säännöt, jotka koskivat urheilutapahtumien televisiointioikeuksien hankkimista, Eurovisio-järjestelmään liittyvää urheiluohjelmien vaihtoa ja kolmansien sopimukseen perustuvaa mahdollisuutta saada televisiointioikeudet näihin lähetyksiin, saadakseen puuttumattomuustodistuksen taikka perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisen poikkeuksen.

9 Koska UER lupautui muuttamaan sääntöjään joustavammiksi siten, että kyseessä oleviin lähetyksiin oli mahdollista saada alilisenssi, komissio teki 11.6.1993 ETY:n perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamisesta päätöksen 93/403/ETY (EYVL L 179, s. 23), jossa todettiin, että komissio oli myöntänyt poikkeusluvan edellä mainitun artiklan 3 kohdan nojalla (jäljempänä poikkeuslupapäätös).

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi tämän päätöksen yhdistetyissä asioissa T-528/93, T-542/93, T-543/93 ja T-546/93, Métropole télévision ym. vastaan komissio, 11.7.1996 antamallaan tuomiolla (Kok. 1996, s. II-649; jäljempänä 11.7.1996 annettu tuomio).

11 Vuodesta 1987 lukien Métropole télévision (jäljempänä M6) on jättänyt UER:lle jäsenhakemuksen kuuteen kertaan. Jokaisella kerralla sen hakemus hylättiin sillä perusteella, ettei se täyttänyt UER:n säännöissä määrättyjä liittymisedellytyksiä. UER:n hylättyä viimeisen kerran 2.6.1997 M6:n hakemuksen, M6 kanteli komissiolle niistä menettelytavoista, jotka UER oli omaksunut M6:n suhteen, ja erityisesti siitä, miten sen liittymishakemukset hylättiin "ensi arviolta systemaattisesti".

12 Komissio hylkäsi kantajan kantelun 29.6.1999 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

13 Kantaja on nostanut tämän kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 15.9.1999 jättämällään kannekirjelmällä.

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (neljäs jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn. Se pyysi prosessinjohtotoimena komissiota esittämään tiettyjä asiakirjoja ja vastaamaan kirjallisesti kahteen kysymykseen.

15 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 27.9.2000 pidetyssä istunnossa.

16 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen,

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

17 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja niiden arviointi

Alustavia huomautuksia

18 On todettava, että kantaja esitti kantelussaan pääosin kaksi väitettä. Ensimmäisen väitteen mukaan UER sovelsi kantajaan edelleen aiempia liittymisedellytyksiään sen 11.7.1996 annetun tuomion vastaisesti, jolla poikkeuslupapäätös kumottiin. Koska kantaja katsoi, ettei näitä liittymisedellytyksiä voitu enää soveltaa, se pyysi, että komissio ryhtyisi kaikkiin tarvittaviin toimenpiteisiin UER:n menettelytapojen lopettamiseksi, ja erityisesti että UER velvoitettaisiin myöntämään sille sellaiset urheilutapahtumien televisiointioikeudet, jotka UER oli hankkinut jäsentensä nimissä Eurovisio-järjestelmän yhteydessä, sekä oikeudet uutiskuviin edellä mainittujen uutiskuvien News Access/UER:ksi kutsutun vaihtojärjestelmän yhteydessä samoin ehdoin, joita sovellettiin sen kilpaileviin yrityksiin, toisin sanoen siten, että sille myönnettäisiin oikeus suoraan lähetykseen.

19 Toinen väite koski UER:n sääntöjen 6 artiklan mukaista lauseketta "saavutetuista oikeuksista" (ks. edellä 4 kohta), jonka nojalla liitolla oli mahdollisuus asettaa kantajalle sellaisia liittymisedellytyksiä, joita eräät sen omistakaan jäsenistä eivät täyttäneet. Tältä osin M6 kanteli erityisesti CANAL+:n ja eräiden UER:n jäseninä olevien televisiokanavien tytäryhtiöiden asemasta, kun nämä tytäryhtiöt, kuten Eurosport ja LCI, hyötyivät UER:n yhteisestä ostojärjestelmästä siitä huolimatta, etteivät ne täyttäneet niitä edellytyksiä, jotka UER oli asettanut M6:n liittymiselle.

20 Riidanalaisessa päätöksessä komissio hylkäsi kantelun ensinnäkin siksi, että se katsoi, ettei sillä ollut oikeudellisesti tarvittavia valtuuksia velvoittaa UER

antamaan M6:lle suoraan ne urheilutapahtumien televisiointioikeudet, jotka liitto oli hankkinut jäsentensä nimissä, ja toiseksi siksi, että se ei ollut M6:n kanssa samaa mieltä siitä, mikä oli 11.7.1996 annetun tuomion ulottuvuus. Tältä osin vastaaja esitti seuraavaa:

"Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei — — itse ole ottanut kantaa sellaisenaan siihen, voidaanko [EY 81 artiklan 1 kohtaa] soveltaa liittymissääntöihin, sen enempää kuin komissiokaan, mistä on osoituksena 11.6.1993 tehdyn poikkeuslupapäätöksen 1 artiklan sanamuoto, jossa rajoitutaan myöntämään poikkeuslupa, joka koskee urheilutapahtumien televisiointioikeuksien hankkimisjärjestelmää, Eurovisio-järjestelmän yhteydessä toteutettavaa urheiluohjelmien vaihtoa ja kolmansilla olevaa mahdollisuutta saada nämä ohjelmat sopimuksen perusteella. Päätöksen 1 artiklassa ei viitata missään vaiheessa liittymissääntöihin, joista päätöksessä ei näin ollen ole kyse. Komissio katsoo, etteivät UER:n aiemmat liittymissäännöt kuulu [EY 81 artiklan 1 kohdan] soveltamisalaan. Liittymisedellytykset eivät toisin sanoen sellaisinaan ole kilpailunrajoituksia" (5.1. kohta).

21 Kolmanneksi on todettava, että komissio teki kantajan toisen väitteen osalta seuraavan huomautuksen:

"On huomattava, että CANAL+ ei osallistu enää UER:n urheiluohjelmien televisiointioikeuksien yhteiseen ostoryhmään" (6. kohta).

22 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi kahteen kanneperusteeseen. Ensimmäinen ja pääasiallisesti esitetty kanneperuste koskee perustamissopimuksen ja sen soveltamisesta annettujen sääntöjen rikkomista. Toinen ja toissijaisesti esitetty kanneperuste koskee harkintavallan väärinkäyttöä.

Perustamissopimuksen ja sen soveltamisesta annettujen sääntöjen rikkomista koskeva kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

23 Kantaja väittää, että komissio on tulkinnut väärin 11.7.1996 annettua tuomiota ja kantajan tekemää kantelua, ja että komissio on näin ollen loukannut sille EY 233 artiklassa asetettua velvoitetta, jonka mukaan sen on toteutettava kaikki kumoamistuomion täytäntöön panemiseksi tarvittavat toimenpiteet. Kantaja väittää tältä osin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ottanut kantaa siihen, voidaanko EY 81 artiklan 1 kohtaa soveltaa liittymissääntöihin ja katsonut lisäksi, ettei komissio ollut perustellut myöntämäänsä poikkeuslupaa.

24 Toisin kuin komissio väittää, kantaja ei katso, että sillä olisi 11.7.1996 annetun tuomion perusteella oikeus liittyä automaattisesti UER:ään. Sen jälkeen kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli todennut, ettei liittymisedellytyksiin voitu vedota kolmansia vastaan, kysymyksestä, joka koski kantajan liittymistä UER:ään, tuli kantajan mielestä toisarvoinen, sillä UER:llä ei ollut enää oikeutta sääntöjensä perusteella katsoa, ettei kantaja voinut osallistua Eurovisio-järjestelmään. Näin ollen kantelussa oli kysymys siitä, oliko kaikilla kolmansilla yhdenmukainen mahdollisuus saada Eurovision kautta hankittujen urheilutapahtumien televisiointioikeudet, kun kantaja oli ilmoittanut olevansa valmis vastaamaan kaikista niistä kuluista, joita sille olisi UER:n jäsenenä aiheutunut. Tämän vuoksi komission väite, jonka mukaan sillä ei ollut valtuuksia velvoittaa UER hyväksymään M6:n liittymishakemus, ei ole asian kannalta merkityksellinen, koska tämä ei ollut kantajan tavoitteenakaan.

25 Kantaja väittää lisäksi, että komissio on antanut puutteellisen vastauksen kantajan kantelussaan esittämään pääasialliseen väitteeseen. Komissio ei näet kantajan mukaan ole ottanut kantaa syrjintään, jonka kohteeksi M6 väitti joutuneensa sen vuoksi, että CANAL+ oli mukana UER:ssä siitä huolimatta, ettei se ollut milloinkaan täyttänyt liittymisedellytyksiä, sekä sen vuoksi, että edellä

mainittu kanava oli osallistunut Eurovisio-järjestelmään vuonna 1998 järjestettyihin jalkapallon maailmanmestaruuskilpailuihin saakka. Kantaja korostaa, että UER:n sääntöjen 6 artiklaa on pidettävä jo perusolemukseltaan kilpailua rajoittavana, koska CANAL+:n kaltaisella televisiokanavalla oli ollut viidentoista vuoden ajan mahdollisuus saada sen nojalla televisiointioikeudet Eurovision kautta hankittuihin urheilutapahtumiin siitä huolimatta, ettei se ollut koskaan täyttänyt niitä vähimmäisedellytyksiä, joita UER:n jäsenyys edellytti.

26 Vastaaja väittää, että kantaja vaati kantelullaan oikeutta liittyä UER:ään ilman että sen tarvitsisi täyttää voimassa olevat liittymisedellytykset. Kantelussa ei ole kyse ainoastaan mahdollisuudesta osallistua Eurovisio-järjestelmään vaan se koskee kaikkia niitä etuja, jotka UER:n jäsenyys tarjoaa. Vastaaja arvioi näin ollen tulkinneensa kantelua asianmukaisesti katsoessaan, että kantaja pyrki saamaan suoraan sellaisten urheilutapahtumien televisiointioikeudet, jotka UER hankkii jäsentensä nimissä.

27 Vastaaja väittää näin ollen, että sen oli hylättävä tämä kantelu, sillä vaikka UER:n liittymissääntöjä olisikin pidettävä sinällään yhteisön oikeuden vastaisena kilpailunrajoituksena, komissiolla ei ollut kuitenkaan oikeudellisia keinoja velvoittaa UER myöntämään M6:lle suoraan liiton hankkimat televisiointioikeudet. Komissio toteaa vielä, että vaikka 11.7.1996 annetun tuomion pitäisikin tulkita tarkoittavan sitä, että komissio oli ollut väärässä myöntäessään UER:ään liittymistä koskevien sääntöjen osalta poikkeusluvan, tuomion täytäntöön paneminen edellyttää kuitenkin vain näiden sääntöjen muuttamista siten, että ne ovat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asettamien vaatimusten mukaisia, mutta tämä ei tarkoita, ettei liittymisedellytyksiä enää olisi tai että kantajalla olisi automaattinen oikeus päästä UER:n jäseneksi. Komissio toteaa, että UER on pannut 11.7.1996 annetun tuomion täytäntöön muuttamalla useaan kertaan liittymissääntöjään, joista viimeisin muutos tehtiin 3.4.1998.

28 Kysymys siitä, miten komissio käytti toimivaltaansa antaa määräyksiä, tulee joka tapauksessa esille ainoastaan siinä tapauksessa, että vanhoja liittymissääntöjä

voitiin pitää kilpailua rajoittavina ja jos oli selvää, että juuri näille säännöille oli myönnetty poikkeuslupa, mistä tässä asiassa ei ollut kuitenkaan kyse. Komissio väittää tältä osin, ettei se itse eikä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinkaan ole ottanut kantaa siihen, oliko liittymissääntöjä pidettävä kilpailua rajoittavina.

29 Komission myöntämän poikkeuslupapäätöksen osalta on todettava, että kyseisen päätöksen 1 artiklasta ilmenee, että poikkeuslupa koski Eurovisio-järjestelmään sovellettavia sääntöjä ja säännöksiä sellaisina kuin UER oli ne ilmoittanut. Kyse on ainoastaan niistä määräyksistä, joilla säädellään urheiluohjelmien televisiointioikeuksien hankkimista yhteisesti ja näiden oikeuksien jakamista Eurovisio-järjestelmän yhteydessä, sekä niistä säännöistä, jotka koskevat kolmansien sopimukseen perustuvaa mahdollisuutta saada televisiointioikeudet näihin ohjelmiin.

30 Sitä vastoin ne kolme edellytystä, jotka UER:n jäsenyyden saamiseksi on asetettu ja jotka mainitaan sen sääntöjen 3 artiklan 3 kohdassa, eivät olleet poikkeuslupapäätöksen kohteena. Tämä johtopäätös voidaan tehdä neljän seikan perusteella, joista ensimmäisenä on mainittava sen UER:n tekemän ilmoituksen sanamuoto, jolla oli tarkoitus saada puuttumattomuustodistus tai toissijaisesti poikkeuslupa 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus) (EYVL 1962, 13, s. 204) 2 ja 6 artiklan nojalla. Ilmoitus ei näet kohdistunut liittymisedellytyksiin vaan ohjelmien yhteiseen ostojärjestelmään ja alilisenssien ehtoihin, koska ilmoituksessa edellä mainittuihin edellytyksiin tehdyn yhden ainoan viittauksen tarkoituksena oli tarkentaa sitä taustaa, jota vasten UER:n pyyntö esitettiin. Toisena seikkana on mainittava poikkeuslupapäätöksen nimi (Eurovisio-järjestelmä). Edellä mainittu johtopäätös voidaan kolmanneksi tehdä sen seikan perusteella, että edellä mainitussa päätöksessä liittymisedellytyksiä ei käsitelty lainkaan yksityiskohtaisesti, mikä osoittaa, että ne olisivat olleet itsenäinen kilpailunrajoitus, ja neljänneksi sen seikan perusteella, että päätöksen päätösosan 1 artiklassa viitataan ainoastaan televisiointioikeuksien hankkimista säätelevään järjestelmään, eikä siinä mainita millään tavalla liittymistä koskevia sääntöjä.

31 Komissio korostaa näin ollen sitä, että käsiteltävänä olevassa asiassa on kyse olennaisilta osin juuri niistä edellytyksistä, joiden nojalla UER:n jäsenet ostavat

yhdessä yksinoikeuksia, ja että liittymissäännöt eivät ole osa tätä yhteistä hankintajärjestelmää. Komissio ei näe myöskään mitään ristiriitaa siinä, että UER:n sääntöihin sisältyvät liittymisedellytykset jätettiin poikkeusluvan soveltamisalan ulkopuolelle, mutta että UER velvoitettiin kuitenkin ilmoittamaan komissiolle kaikista liittymishakemuksia koskevista päätöksistä. Komissiolla oli näet perusteltu syy ottaa käyttöön mekanismi, jolla seurataan UER:n Eurovisio-järjestelmässä harjoittamaa liittymispolitiikkaa, päästäkseen selville kyseisen organisaation jäsenmäärästä ja pystyäkseen selvittämään, oliko tälle alalle mahdollisesti muodostumassa monopoleja.

32 Komissio toteaa, että 11.7.1996 annettu tuomio perustui siihen olettamukseen, että komissio olisi todennut liittymissääntöjen rajoittaneen kilpailua ja että niille olisi myönnetty poikkeuslupa. Komissio ei ollut kuitenkaan ottanut kantaa siihen, voitiinko EY 81 artiklaa soveltaa edellä mainittuihin sääntöihin. Komission mukaan näitä sääntöjä ei sinällään ollut pidettävä EY 81 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuina kilpailunrajoituksina.

33 Komissio päättelee näin ollen, että kaikki kantajan esittämät väitteet, jotka perustuvat siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi kumonnut liittymissääntöjä koskevan poikkeuslupapäätöksen, jäävät täysin perusteettomiksi, koska tällaista poikkeuslupaa ei ole milloinkaan pyydetty, eikä sitä ole näin ollen voitu milloinkaan myöntää eikä lopuksi myöskään kumota.

34 Sen väitteen osalta, jonka mukaan komissio ei ollut vastannut väitteeseen siitä, että CANAL+:n osallistuminen UER:ään merkitsi kantajan syrjintää, vastaaja katsoo, että liittymissäännöt eivät ole kilpailua rajoittavia ja että niitä ei ole syytä arvostella. Joka tapauksessa sinä ajankohtana kun kantajan tekemää kantelua tutkittiin, CANAL+:lla ei ollut enää oikeutta osallistua yhteiseen televisiointioikeuksien hankintajärjestelmään.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

35 Aluksi on todettava, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa toimielimen toimenpiteen, tällä toimielimellä on EY 233 artiklaan perustuva velvollisuus toteuttaa tuomion täytäntöön panemiseksi tarvittavat toimenpiteet. Yhteisöjen tuomioistuimet ovat todenneet tältä osin, että toimielimen on kumoamistuomion noudattamiseksi ja pannakseen sen kaikilta osin täytäntöön paitsi noudatettava tuomion tuomiolauselmaa myös otettava huomioon siihen johtaneet perustelut, jotka ovat sen tarpeellinen tuki, sillä perustelut ovat välttämättömiä tuomiolauselman täsmällisen sisällön määrittämiseksi. Juuri perusteluissa yksilöidään nimenomainen toimen kohta, joka on vahvistettu lainvastaiseksi, ja juuri niistä käyvät tarkasti ilmi ne tuomiolauselmassa todetun lainvastaisuuden syyt, jotka asianomaisen toimielimen on otettava huomioon, kun se korvaa kumotun toimen toisella toimella (yhdistetyt asiat 97/86, 99/86, 193/86 ja 215/86, Asteris ym. v. komissio, tuomio 26.4.1988, Kok. 1988, s. 2181, 27 kohta ja asia T-224/95, Tremblay ym. v. komissio, tuomio 27.11.1997, Kok. 1997, s. II-2215, 72 kohta).

36 Siltä osin kuin on kyse 11.7.1996 annetun tuomion tulkinnasta, on huomautettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomion 94 kohdassa seuraavaa: " — — [poikkeuslupapäätöksen] 50 kohdan mukaan UER:ään liittymistä koskevat säännöt 'vääristävät osittain kilpailua suhteessa puhtaasti kaupallisiin kanaviin, joita ei hyväksytä jäseniksi' ja jotka tämän vuoksi eivät voi osallistua Eurovisio-järjestelmän mahdollistamaan järkiperäistämiseen ja säästöihin. Päätöksen 72 kohdan ja sitä seuraavien kohtien mukaan näistä liittymistä koskevista säännöistä aiheutuvat kilpailunrajoitukset ovat kuitenkin luonteeltaan perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja välttämättömiä rajoituksia".

37 Jotta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi voinut selvittää, täyttyivätkö perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdassa mainitut edellytykset, se tutki aluksi niitä kolmea edellytystä, jotka kanaville oli asetettu UER:ään liittymiseksi, eli velvollisuutta saavuttaa maan kaikki asukkaat, velvollisuutta tarjota kaikille väestöryhmille tarkoitettua vaihtelevaa ja tasapainoista ohjelmaa sekä velvollisuutta tuottaa itse olennainen osa lähetetyistä ohjelmista. Se totesi tämän jälkeen,

että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan komission on tutkittava, ovatko nämä liittymistä koskevat säännöt "objektiivisia ja riittävästi täsmennettyjä niin, että niitä voidaan vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti soveltaa yhtenäisesti ja ketään mahdollista aktiivijäsentä syrjimättä (ks. esim. em. asia [26/76,] Metro v. komissio, tuomio 25.10.1977 [Kok. 1977, s. 1875], 20 kohta)". Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi vielä seuraavaa: "Näistä säännöistä johtuvien kilpailunrajoitusten välttämättömyyttä [voitiin] arvioida oikealla tavalla vain, jos tämä ennakkoedellytys [oli] täyttynyt" (11.7.1996 annetun tuomion 95 kohta).

38 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tämän jälkeen seuraavaa: "UER:n sääntöjen 3 artiklan 3 kohdassa asetetut kolme edellytystä, jotka koskevat väestön saavutettavuutta, ohjelmistoa sekä lähetystuotantoa, eivät ole riittävän tarkasti määriteltyjä. Ne ovat epämääräisiä ja epätäsmällisiä, koska niissä viitataan pääasiallisesti määrällisiin perusteisiin, joita ei ole esitetty numeroin. Koska muita täsmennyksiä ei ole, ne eivät näin ollen ole sellaisia, että niitä voitaisiin soveltaa yhdenmukaisesti ja ketään syrjimättä" (11.7.1996 annetun tuomion 97 kohta).

39 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli tämän perusteella, että komissio oli tehnyt väärin jättäessään tutkimatta, miten kolmea liittymisedellytystä sovellettiin yksittäistapauksissa, ja totesi, että "komission olisi — — pitänyt päätellä, että se ei voinut edes arvioida, olivatko vastaavat rajoitukset perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla välttämättömiä". Näin ollen komissio "ei voinut myöntää niille poikkeuslupaa tällä perusteella" (11.7.1996 annetun tuomion 99 kohta).

40 Näin ollen 11.7.1996 annetusta tuomiosta seuraa, että koska UER:ään liittymistä koskevat säännöt eivät olleet riittävän tarkasti määriteltyjä, niitä ei voitu soveltaa yhdenmukaisesti ja ketään syrjimättä, eikä niille voitu siis myöntää poikkeuslupaa EY 81 artiklan 3 kohdan nojalla.

41 Toisin kuin kantaja on väittänyt, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei kuitenkaan ottanut kantaa siihen, voidaanko EY 81 artiklan 1 kohtaa soveltaa liittymisedellytyksiin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tyytyi 11.7.1996 annetun tuomion 94 kohdassa toteamaan, että komissio oli poikkeuslupapäätöksessään katsonut, että liittymissäännöt olivat kilpailua rajoittavia, mutta se ei ottanut kuitenkaan kantaa asian tähän puoleen. Poikkeuslupapäätöksestä nostetun kumoamiskanteen yhteydessä kantajat eivät nostaneet esiin kysymystä siitä, voidaanko EY 81 artiklan 1 kohtaa soveltaa liittymissääntöihin. Lisäksi silloin kun on kyse kanneperusteesta, joka koskee päätöksen aineellista pätevyyttä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei ole EY 230 artiklan mukaisesti nostetun kumoamiskanteen yhteydessä tutkia sitä viran puolesta (ks. vastaavasti asia C-367/95 P, komissio v. Sytraval ja Brink's France, tuomio 2.4.1998, Kok. 1998, s. I-1719, 67 kohta).

42 Näin ollen 11.7.1996 annettu tuomio ei voinut estää vastaajaa muuttamasta kantaansa siihen, voitiinko EY 81 artiklan 1 kohtaa soveltaa UER:ään liittymistä koskeviin sääntöihin. Tällainen kannanmuutos on kuitenkin perusteltava.

43 Tässä suhteessa, ja siltä osin kuin perustelujen riittämättömyys tai puutteellisuus merkitsee EY 230 artiklassa tarkoitettua olennaisen menettelymääräyksen rikkomista ja sitä on pidettävä sellaisena oikeusjärjestyksen perusteisiin kuuluvana seikkana, joka yhteisöjen tuomioistuinten on otettava huomioon viran puolesta (ks. em. asia komissio v. Sytraval ja Brink's France, tuomion 67 kohta), on syytä tutkia, onko tällaista kannanottoa perusteltu riittävästi.

44 Tässä tarkoituksessa on huomautettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan päätös on perusteltava toisaalta niin, että se, jolle päätös on osoitettu, saa tietää päätöksen syyt voidakseen tarvittaessa puolustaa oikeuksiansa ja tutkia, onko päätös asianmukainen, ja toisaalta, että yhteisöjen tuomioistuimet voivat tutkia päätöksen laillisuuden. Perustellessaan päätöksiään, jotka komission on tehtävä kilpailusääntöjen soveltamisen turvaamiseksi, komissiolla ei ole

velvollisuutta ottaa kantaa kaikkiin väitteisiin ja perusteluihin, joihin asianomaiset ovat vedonneet vaatimustensa tueksi, vaan riittää, kun se esittää ne tosiseikat ja oikeudelliset perustelut, jotka ovat päätöksen systematiikka huomioon ottaen olennaisia (ks. esim asia 5/93, Tremblay ym. v. komissio, tuomio 24.1.1995, Kok. 1995, s. II-185, 29 kohta).

45 Komissio väittää, että riidanalaisessa päätöksessä määritelty kanta, jonka mukaan "entiset UER:ään liittymistä koskevat säännöt eivät kuulu [EY 81 artiklan 1 kohdan] soveltamisalaan, eli liittymisedellytykset eivät sellaisinaan ole kilpailunrajoituksia", vain vahvistaa poikkeuslupapäätöksessä määritellyn kannan, koska tätä kantaa ei poikkeuslupapäätöksessä määritelty UER:ään liittymistä koskevien sääntöjen osalta vaan ainoastaan televisiointioikeuksien yhteisen ostojärjestelmän osalta. Näin ollen on syytä tarkastella poikkeuslupapäätöstä ja tutkittava miltä osin siinä oli kyse UER:ään liittymistä koskevista säännöistä.

46 Tältä osin on aluksi huomautettava, että otsikon "A. 85 artiklan 1 kohta: kilpailunrajoitukset; b. kilpailun vääristyminen suhteessa muihin kuin UER:n jäseniin" alla olevassa poikkeuslupapäätöksen 50 kohdassa komissio mainitsi seuraavaa:

"Liittymissäännöt vääristävät osittain kilpailua suhteessa puhtaasti kaupallisiin kanaviin, joita ei hyväksytä jäseniksi. Se, että nämä kanavat eivät voi osallistua Eurovisio-järjestelmän mahdollistamaan järkiperäistämiseen ja säästöihin — — merkitsee sitä, että urheilutapahtumien lähettäminen on näille kanaville paljon kalliimpaa ja monimutkaisempaa".

47 Tämän jälkeen otsikon "B. 85 artiklan 3 kohta; 3. rajoitusten välttämättömyys; b. sellaisen rajoituksen välttämättömyys, jonka mukaan Eurovisio-järjestelmään voivat osallistua vain yleishyödyllistä tehtävää toteuttavat yleisradiot" olevassa 72—74 kohdassa komissio esittää seuraavaa:

"Mahdollisuus osallistua Eurovisio-järjestelmään jäsenenä on annettava vain sellaisille yleisradioille, jotka toteuttavat yleishyödyllistä tehtävää, joka täyttää tietyt objektiiviset kriteerit tuotannon ja niiden ohjelmien vaihtelevuuden ja maan asukkaiden saavuttamisen osalta — —. Järjestelmään osallistuvien jäsenten on erityisesti tuotettava itse huomattava osa ohjelmistaan — —. On myös erittäin tärkeää, että ne saavuttavat kaikki maan asukkaat".

48 Jotta komissio olisi pystynyt tarkastamaan "[täyttyivätkö] poikkeuslupaedellytykset edelleen ja erityisesti [sovellettiinko] liittymisedellytyksiä asianmukaisesti, järkevästi ja ketään syrjimättä", se velvoitti vielä poikkeuslupapäätöksen 83 kohdassa UER:n ilmoittamaan sille kaikista tiedoksi annettuihin sääntöihin tehtävistä muutoksista ja lisäyksistä, kaikista välimiesmenettelyistä, joissa käsiteltiin televisiointioikeuksien myöntämistä koskevan järjestelmän yhteydessä syntyneitä riitoja, ja kaikista kolmansien liittymishakemuksia koskevista päätöksistä.

49 Lopuksi on todettava, että edellä mainitun päätöksen päätösosassa, jota vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ei voida erottaa päätöksen perusteluista ja jota tulkittaessa on otettava huomioon päätöksen tekemiseen johtaneet syyt (ks. asia C-355/95 P, TWD v. komissio, tuomio 15.5.1997, Kok. 1997, s. I-2549, 21 kohta), säädetään, että "85 artiklan 1 kohdan määräyksiä ei sovelleta — — UER:n sääntöihin, jotka koskevat urheilukilpailujen televisiointioikeuksien saamista, urheiluohjelmien vaihtamiseen Eurovisio-järjestelmän kautta eikä kolmannen sopimukseen perustuvaan mahdollisuuteen saada tällaisia televisiointi- ja lähetysoikeuksia".

50 Lisäksi ilmaisulla "säännöt", kun sitä tulkitaan edellä 46—48 kohdissa mieleen palautetut poikkeuslupapäätöksen perustelut huomioon ottaen, tarkoitetaan

nimenomaisesti niitä UER:ään liittymistä koskevia sääntöjä, jotka on määritelty sääntöjen 3 artiklan 3 kohdassa. Tällaiselle tulkinnalle saadaan vahvistusta myös poikkeuslupapäätöksen 58 kohdasta, jossa todetaan, että "Eurovisio-järjestelmän ja sen perustana olevien sääntöjen tarjoamat erilaiset edut muodostavat kokonaisuuden, jonka eri tekijät täydentävät toinen toisiaan".

51 Näin ollen poikkeuslupapäätöksen kokonaisvaltaisen tarkastelun perusteella seuraa, että vuonna 1993 komissio katsoi, toisin kuin se väittää, että UER:ään liittymistä koskevat säännöt rajoittivat kilpailua ja että niille voitiin myöntää poikkeus perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan soveltamisesta.

52 Lisäksi on todettava, että yhdelläkään komission esittämistä väitteistä ei voida kyseenalaistaa tätä päätelmää. Vaikka oletettaisiinkin, että päätöksen nimeä voidaan pitää päätöksen ulottuvuuden määrittämisen kannalta merkityksellisenä, riittää kuitenkin todettavan, että poikkeuslupapäätöksen otsikkona on "UER/Eurovisio-järjestelmä" eikä pelkästään, kuten komissio on väittänyt, "Eurovisio-järjestelmä". Myös UER:n tekemän puuttumattomuustodistusta tai poikkeuslupaa koskevan hakemuksen kohteen osalta riittää, kun todetaan, että liittymissäännöt todellakin ilmoitettiin tämän hakemuksen III osaston 1 kohdassa.

53 Näin ollen kantajan kantelun hylkääminen sillä perusteella, että "UER:ään liittymistä koskevat vanhat säännöt eivät kuulu [EY 81 artiklan 1 kohdan] soveltamisalaan eli liittymisedellytykset eivät sinällään ole kilpailunrajoituksia", on pidettävä komission kannassa tapahtuneena huomattavana muutoksena, jota komissio ei ole millään tavalla perustellut. Tästä seuraa, että kantaja ei voi saada selville riidanalaisen päätöksen perusteluista niitä syitä, joiden vuoksi sen kantelu hylättiin, eikä komissio ole näin ollen noudattanut sille EY 253 artiklan nojalla kuuluvaa velvollisuutta.

54 Tämä perusteluissa ilmennyt puutteellisuus on sitäkin ilmeisempi, jos riidanalaista päätöstä tarkastellaan omassa yhteydessään, ja etenkin jos sitä tulkitaan sen kirjeenvaihdon perusteella, jota UER ja kantaja kävivät kantajan jättämän liittymishakemuksen johdosta. Tästä kirjeenvaihdosta ja erityisesti 20.12.1996, 8.5.1997 ja 3.6.1997 päivätyistä kirjeistä näet ilmenee, että kantajan ja UER:n välinen riita, josta komission piti määrittää kantansa, keskittyi UER:ään liittymistä koskeviin sääntöihin ja etenkin seurauksiin siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi poikkeusluvan, jonka soveltamisalaan liittymissäännöt olivat aiemmin kuuluneet. Komissio ei voinut näin ollen jättää käsittelemättä UER:ään liittymistä koskevia edellytyksiä esittämättä sellaisia perusteluja, joiden avulla kantaja olisi voinut päästä perille tällaisen päätöksen perusteista.

55 Tästä seuraa, että riidanalainen päätös on kumottava siksi, että se on perusteltu puutteellisesti.

56 Toisessa väitteessään kantaja katsoo, että komissio ei ole vastannut kantelun siihen osaan, jonka mukaan UER oli syrjinyt sitä tiettyihin jäseniinsä verrattuna.

57 On huomautettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan silloin kun komissiolla on harkintavaltaa tehtäviensä täyttämiseksi, on kuitenkin erityisen tärkeää, että hallinnollisissa menettelyissä noudatetaan yhteisön oikeusjärjestyksessä annettuja takeita. Näihin takeisiin kuuluvat erityisesti toimivaltaisen toimielimen velvoite tutkia huolellisesti ja puolueettomasti kaikki käsiteltävänä olevan tapauksen kannalta merkitykselliset seikat (asia C-269/90, Technische Universität München, tuomio 21.11.1991, Kok. 1991, s. I-5469, 14 kohta ja asia T-44/90, La Cinq v. komissio, tuomio 24.1.1992, Kok. 1992, s. II-1, 86 kohta).

58 Asetuksen N:o 17 3 artiklan perusteella komissiolle esitettyjen pyyntöjen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut seuraavaa: "Vaikka komis-

siolla ei olekaan velvollisuutta suorittaa tutkintaa, asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklassa säädetyt menettelylliset takeet edellyttävät kuitenkin, että komissio tutkii huolellisesti kantelijan sen tietoon saattamat tosiseikat ja oikeudelliset seikat sen arvioimiseksi, ilmeneekö niistä käyttäytymistä, joka on omiaan vääristämään kilpailua sisämarkkinoilla ja vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan" (asia T-7/92, Asia Motor France ym. v. komissio, tuomio 29.6.1993, Kok. 1993, s. II-669, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

59 Vaikka komissio ei näin ollen olekaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä mainitun oikeuskäytännön nojalla velvollinen tutkimaan jokaista sen käsiteltäväksi saatettua kantelua, sen on kuitenkin, päättäessään suorittaa tällaisen tutkinnan, tehtävä se vaadittua huolellisuutta, vakavuutta ja tarkkuutta noudattaen, ellei sillä ole asianmukaisia perusteita tehdä toisin, voidakseen täysin tietoisena asiaan vaikuttavista seikoista arvioida kantelun tekijöiden sen harkittaviksi esittämät tosiseikat ja oikeudelliset seikat (ks. asia T-7/92, Asia Motor France ym. v. komissio, tuomio 29.6.1993, Kok. 1993, s. II-669, 36 kohta).

60 Näiden seikkojen perusteella on selvitettävä, onko riidanalaisessa päätöksessä tutkittu asianmukaisesti komission harkittavaksi esitettyjä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja.

61 Kantelun 5 kohdassa kantaja esittää, että vuonna 1988 voimaan tulleiden UER:n sääntöjen 5 artiklassa määrätään nimenomaisesti, että sellainen jäsen, joka ei täytä UER:n aktiivijäsenyyden saamiseksi asetettuja edellytyksiä, lakkaa kuulumasta tähän liittoon. Vanhojen jäsenten saavuttamien oikeuksien huomioon ottamiseksi sääntöjen 21 artiklassa kuitenkin tarkennetaan, että näiden sääntöjen 3 artiklan 2 kohtaa (josta on tullut vuonna 1992 voimaan tulleiden UER:n sääntöjen 3 artiklan 3 kohta) ei sovelleta sellaisiin organisaatioihin, jotka olivat UER:n sääntöjen voimaan tullessa 1.3.1988 jo aktiivijäseniä mutta jotka eivät täyttäneet kaikkia viimeksi mainitussa määräyksessä asetettuja liittymisedellytyksiä. Kantaja huomauttaa, että edellä mainittu 21 artiklan määräys sisältyy vuonna 1992 voimaan tulleiden UER:n sääntöjen 6 artiklaan.

62 Kantaja toteaa tämän jälkeen, että sellainen yhtiö, joka oli UER:n jäsen ennen 1.3.1988, säilytti kyseisen asemansa siitäkin huolimatta, ettei se ollut koskaan täyttänyt komissiolle ilmoitettuja liittymisedellytyksiä. Kantaja toteaa näin ollen kantelussaan, että "tämän artiklan ansiosta CANAL+ on edelleen UER:n aktiivijäsen, vaikka kyseinen kanava ei milloinkaan täyttänyt liittymisedellytyksiä ennen kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaisi ne ja näin on erityisesti maan alueen saavuttavuuden osalta, joka ei ylitä 72:ta prosenttia". Kantajan mukaan CANAL+:n asemaa oli pidettävä yhtenä kaikkein hätkähdyttävimpänä esimerkkinä siitä epäedullisesta kilpailuasemasta, johon kantaja oli joutunut etenkin "kun pidetään mielessä, että UER oli arvostellut [kantajaa] aina pääasiallisesti siitä — — ettei sen tarjonta saavuttanut riittävästi kaikkia maan asukkaita".

63 Komissio on suullisessa käsittelyssä todennut, että vaikka CANAL+ ei kuulunutkaan enää Eurovisio-järjestelmään, se hyötyi kuitenkin edelleen aikaisemmin saavuttamistaan oikeuksista.

64 On kuitenkin huomautettava, että tutkiessaan kanteluita komission on arvioitava kussakin tapauksessa sitä, kuinka vakava se vahinko on, jonka kilpailulle väitetään aiheutuneen ja kuinka pysyviä nämä vaikutukset ovat. Tämä velvollisuus tarkoittaa erityisesti sitä, että komission on otettava huomioon kantelussa ilmoitettujen kilpailusääntöjen rikkomisten kesto ja merkitys sekä niiden vaikutus yhteisössä vallitsevaan kilpailutilanteeseen.

65 Tästä seuraa, että komissio ei voi nojautua yksin siihen seikkaan, että menettelytavoista, joiden väitetään olevan perustamissopimuksen vastaisia, on luovuttu, kun se päättää hylätä tällaisia menettelytapoja koskevan kantelun, vaan sen on ensin tarkistettava, etteivät kilpailua rajoittavat vaikutukset enää jatku (ks. vastaavasti asia C-119/97 P, UFEX ym. v. komissio, tuomio 4.3.1999, Kok. 1999, s. I-1341, 92—96 kohta).

66 Komissio ei kuitenkaan ole tutkinut kantelun sitä osaa, jossa on kyse UER:n CANAL+:lle varaamasta kohtelusta, pelkästään sillä perusteella, että menettely-

tavoista, joiden väitetään olevan perustamissopimuksen vastaisia, oli luovuttu, koska CANAL+ ei kuulunut enää Eurovisio-järjestelmään, joten komissio on jättänyt esillä olevassa asiassa arvioimatta kilpailua rajoittavien vaikutusten mahdollista jatkumista ja niiden vaikutusta kyseisiin markkinoihin, minkä vuoksi se on laiminlyönyt sille EY 81 artiklan rikkomista koskevan kantelun tutkimista koskevat velvoitteensa.

67 Kaikesta edellä mainitusta seuraa, että riidanalainen päätös on kumottava, koska komissio on laiminlyönyt toisaalta sille EY 253 artiklassa asetetun perusteluvelvollisuuden ja toisaalta ne velvoitteet, jotka sille kuuluvat kilpailuoikeuden rikkomisia koskevan kantelun tutkimisen osalta.

68 Näin ollen ei ole syytä tutkia toissijaisesti esitettyä kanneperustetta, joka koskee harkintavallan väärinkäyttöä.

Oikeudenkäyntikulut

69 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska esillä olevassa asiassa komissio on hävinnyt asian, se on kantajan vaatimuksen mukaisesti velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Komission 29.6.1999 tekemä päätös, jolla hylättiin Métropole télévision SA:n 5.12.1997 tekemä kantelu, kumotaan.**

2) **Komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Tiili Moura Ramos Mengozzi

Julistettiin Luxemburgissa 21 päivänä maaliskuuta 2001.

H. Jung

kirjaaja

P. Mengozzi

neljännen jaoston puheenjohtaja